

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΓ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ, 1890. ΑΡΙΘ. 273

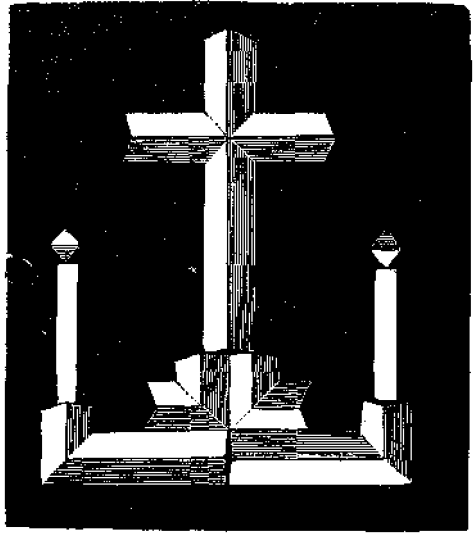
Συνδρο: έτησ. έν Ελλάδα Δρ. 1.
" " " Έξωτερικῶ φρ: 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
Έν δδδ Σταδίου αριθ. 26.

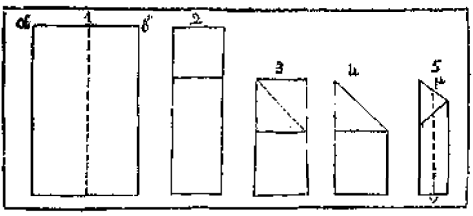
Είς Θύσαν κλήν τῶν τακτικῶν
ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς
τῶν Παίδων» ἄνευ προπληρωμῆς.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΝ ΓΥΜΝΑΣΜΑ

Λάβε τεμάχιον χάρτου μαλακοῦ σχήματος ὀρθογ-
νίου παραλληλογράμμου, τοῦ
ὁποίου ἐκάστη τῶν δύο με-
γάλων πλευρῶν νά ἦναι κα-
τά δύο καί ἡμίσειαν φοράς
μεγαλειτέρα ἐκάστης τῶν μι-
κροτέρων, ὅπως φαίνεται, εἰς τὸ
σχῆμα α (εἰκῶν 2). Μετὰ τοῦ-
το διπλώσον τὸ τεμάχιον τοῦτο
κατὰ τὸ μέρος ὅπου εἶναι αἱ
στιγμαί, προσέχων ὅμως ὥστε
τὸ διπλώμα νά γείνη ἐξ ἀρι-
στερῶν πρὸς τὰ δεξιᾶ. Τὸ οὕτω
ἀποτελεσθῆν σχῆμα, διπλώσον
ἐκ νέου ἐγκαρσίως εἰς ἀναλο-
γίαν ἐνὸς τρίτου ἐκ τῶν ἄνω
(σχῆμα 2) καί θά ἔχῃς τὸ
σχῆμα 3. Τὸ ἄνω ἡμισυ αὐτοῦ
διπλώσον ἀπὸ τὰ δεξιᾶ πρὸς
τὰ ἀριστερὰ καί θά ἔχῃς τὸ
σχῆμα 4. Τοῦτο χώρισον διὰ
ψαλίδος εἰς τὸ μέσον κατὰ τὸ
μέρος τῶν στιγμῶν (σχῆμα 5)
καί θά ἔχῃς ὅλα τὰ τεμάχια
τὰ ἀποτελοῦντα τὸν σταυρόν,
μὲ τὰ κηρία καί τὴν βάσιν
αὐτῶν.

Εἰκῶν 1.

Εἰκῶν 2.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΝ ΓΥΜΝΑΣΜΑ.

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Βυρ-
τεμβέργης θέλων νά λύσῃ τὸ ἐν-
διαφέρον ζήτημα τῆς ὑπάρξεως
ἀνθρωπίνων πλάσμάτων εἰς τὴν
Σελήνην, διώρισε νά πάρουν τὴν
φωτογραφίαν τῆς Σελήνης ὅσον
ἂν δυνατὸν κάλλιον, μετὰ τοῦτο δὲ
νά μεγεθύνουν κατὰ 1000 φορές
τὴν ἀρνητικὴν πλάκα, δηλ.
τὴν πλάκα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ελήφθη ἡ
φωτογραφία τῆς

Σελήνης κατὰ πρόωτον. Διὰ τοῦ
τρόπου τούτου πιστεύει ὅτι θά
κατωρθώσῃ νά εἶδῃ ἀνθρώπινα
πλάσματα, ἂν ἦναι ταυτα ἐπὶ
τῆς Σελήνης! Δυστυχῶς ἡ Α. Με-
γαλειότης δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν
ὅτι διὰ τῆς μεγεθύνσεως τῆς
πλακῆς, μεγεθύνονται ἀναλόγως
καί αἱ ἀνωμαλίαι καί ἀτέλειαι τῆς
ύλεου, καί οὕτω ἐξαλείφεται πᾶν
ἔχνος ἀνθρωπίνης ἢ ζωϊκῆς ἐνερ-
γείας, καί ἂν ἀκόμη ὑπῆρχον
ταυτα ἐν τῇ πρωτοτύπῳ φω-
τογραφίᾳ.

Μὲ τὰ παμμεγέθη τηλεσκό-
πια, τὰ ὁποία εἶναι ἐν χρῆσει
σήμερον, ἐὰν ὑπῆρχον πόλεις
ἐπὶ τῆς Σελήνης, ἢ καί οἱ
κοδομαὶ μεγάλοι, ὡς οἱ μεγά-
λοι νοοὶ καί αἱ Πυραμίδες τῆς
γῆς μας, βεβαίως θά ἠδυνάμε-
θα καί νά τὰ διακρίνωμεν.

— Τὸ πανεπιστήμιον τῆς
Ἰεσφόρδης ἐν Ἀγγλίᾳ εἶναι τὸ
πλουσιώτατον Πανεπιστήμιον
ἐν τῷ κόσμῳ. Κατὰ τὸ παρελ-
θὸν ἔτος τὸ εἰσόδημά του ἀ-
νῆλθεν εἰς 66,000 λίρας ἤτοι
1,650,000 φρ! Ἐκ τούτων οἱ
καθηγηταὶ λαμβάνουν 250,000
φρ.—οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Πανε-
πιστημίου 125,000 φράγκα.
—Οἱ ἐξετάσται 125,000 πε-
ρίπου φρ.—Ἡ ἀστυνομία τοῦ
Πανεπιστημίου καί ἡ εἰς τὴν
πόλιν Ἰεσφόρδην δωρεὰ 50,000
φρ. Ἐκτὸς τούτων ὑπάρχουσι
διάφορα ἄλλα μικρὰ ἐξόδα, τὰ
ὁποία ἀναβαίνουν εἰς 25,000 φρ.

— Ἡ μελισσοτροφία ἐν
Γερμανίᾳ ἀποφέρει 17,000,000
φρ. κατ' ἔτος.

— Εἰς τὴν Ἀγγλίαν εἰσάγονται κατ' ἔτος
ὡὰ ἐκ Γαλλίας, ἀξίας 100,000,000 φρ!
ἐκτὸς τῶν πουλαδικῶν.

ΜΥΡΤΙΣ

Λήγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

«Ἡ ἐπαύριον ὄμως εἶχε τὰ ἰακυθῆς.» Περὶ τὰ χαράγματα εἶπασεν ἀγγελιαφόρος ἐκ Ρώμης, κομίζων εἰς τὸν Βεργίνιον Ρούφον τὴν εἰδησιν ὅτι ἡ κόρη του Κλαυδία, ἡ Ἑστιάς, ἠσθένει βαρῶς καὶ ἐπεθύμει νὰ τὸν ἴδῃ.

Ὁ Βεργίνιος ἀμέσως ἠτοιμάσθη δι' ἀναχώρησιν, αἱ δὲ προετοιμασίαι αὐταὶ ἔφερον σύγχυσιν καὶ ταραχὴν εἰς ὅλην τὴν οἰκίαν. Ἡ σύζυγος καὶ ἡ θυγάτηρ του ἐκλαίον καὶ ὠδύροντο κατὰ τῆς σκληρᾶς μοίρας τῆς Κλαυδίας, καὶ κατὰ τῆς θεᾶς Τύχης, ἥτις εἶχεν ἐπιφέρει τὴν ἀσθένειαν ταύτην, μετὰ τὴν ἰδικήν των ἀναχώρησιν ἐκ Ρώμης.

Καὶ ὁ Βεργίνιος ὁ ἴδιος, ὡς φιλόσοφος Στωϊκὸς ἂν καὶ προσεπάθει νὰ μὴ δεῖξῃ ἐξωτερικὰ σημεῖα λύπης, ἐν τούτοις συνεκινήθη βαθῶς, βλέπων τὴν θλίψιν τῆς συζύγου του, ἠρνήθη ὄμως ἐντόνως νὰ τὴν παραλάβῃ μαζὺ του μέχρι Ρώμης.

— Εἰς τοιαύτην ἐποχὴν θὰ ἦναι θάνατος διὰ σὲ νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ κλίμα τῆς Ρώμης, μετὰ τὴν ὑγρασίαν, ἥτις τώρα ἐπικρατεῖ ἐκεῖ.

— Τοῦλάχιστον ὑποσχέσου μοι ὅτι θὰ μὲ φέρῃς ὀπίσω ἐδῶ τὴν Κλαυδίαν, εἶπεν ἡ Κορνηλία κλαίουσα.

— Ἀσμονεῖς, ἀγάπη μου, ὅτι εἶναι Ἑστιάς;

— Ἦτο ὄμως κόρη μου πρὶν γένῃ Ἑστιάς, ἀνέκραζεν ἡ μήτηρ με ἔξαψιν. Ὁ Βεργίνιος, φέρε μού την ἐδῶ νὰ τὴν νοσηλεύσω! Δὲν δύναται νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἑστιάς, εἰὰν ἦναι ἀσθενής, καὶ ἡ Γερουσία βεβαίως δὲν θὰ ἀρνηθῇ νὰ τῆς δώσῃ τὴν ἀδειαν νὰ μείνῃ μαζὶ μου ὀλίγον καιρὸν.

— Καλὰ, ἡ Γερουσία, ἀλλ' οἱ θεοί; εἶπεν ὁ Βεργίνιος, σοβαρῶς.

Ἡ Κλαυδία ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον μετὰ τὰς χεῖρας, ἀλλὰ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν τῆς, ὡρὰ καὶ ἤρεμος ὡς ἀγαλμα εἶπεν.

— Βεργίνιε, θὰ ἀφηφήσω καὶ τῶν θεῶν τὴν ὀργήν! Φέρε μού την ἐδῶ, ἄλλως θὰ ἀποθάνω.

Ὁ σύζυγός τῆς εἶδεν ὅτι θὰ ἦτο ἀνωφελεὲς νὰ συζητήσῃ τὸ πρᾶγμα μαζὶ τῆς κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, ὅθεν ἀπεκρίθη, «θὰ σοῦ στείλω ἀγγελιαφόρον, ἅμα φθάσω εἰς τὴν Ρώμην, νὰ σοῦ εἴπῃ τὰ περὶ τῆς ὑγείας τῆς κόρης μας. Εἶναι οἱ δούλοι ἔτοιμοι!»

Ὁ γέρον ἀπελευθέρως Ἀνίκητος τὸ ὄνομα, ὅστις ἐπὶ πολλὰ ἔτη κατέιχε θέσιν οἰκονόμου ἐν

τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ρούφου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν διὰ νὰ ἀναγγείλῃ ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα πρὸς ἀναχώρησιν ἰδῶν δὲ τὴν κυρίαν του βεθυομένην εἰς θλίψιν, ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὅτι ἴσως τὸ Δελφικὸν μαντεῖον ἠδύνατο νὰ ἐρωτηθῇ περὶ τῆς ὑγείας τῆς εὐγενοῦς Κλαυδίας.

Ἡ Κορνηλία ἀνεσκίρτησεν ἐπὶ τῇ νέᾳ ταύτη ἰλιπίδι. «Ἡ Βαλερία καὶ μερικοὶ δούλοι ἐμποροῦν νὰ μὲ συνοδεύσουν,» εἶπε ζωηρῶς.

— Ἀλλὰ λησμονεῖς τοὺς κινδύνους καὶ τὰς δυσκολίας τοιοῦτου ταξιδίου, Κορνηλία μου, εἶπεν ὁ Βεργίνιος δισταζών.

— Ὁ ἀγγελιαφόρος μας, ὅστις τώρα μόλις εἶπασεν, ἐταξιδεύσει μαζὶ μετὰ τοὺς ἀγγελιαφόρους τοῦ Αὐτοκράτορος, οἱ ὅποιοι ἅμα παραδώσουν μερικὰς ἐπιστολάς εἰς τὸν Διοικητὴν ἐνταῦθα, θὰ μεταβοῦν διὰ Κορίνθου εἰς Δελφούς, διὰ νὰ ἐρωτήσουν τὴν Πυθίαν περὶ τῶν ταραχῶν ἐν Βρετανίᾳ, ὥστε ἡ κυρία μου δύναται νὰ συνταξιδεύσῃ μαζὶ τῶν ἀσφαλῶς, εἶπεν ὁ ἀπελευθέρως.

Ἐπὶ τέλος ὁ Βεργίνιος ἔδωκε τὴν συγκατάθεσίν του, καὶ ἀποχαιρέτησας τὴν κλαίουσαν σύζυγον καὶ κόρην του, ἀνεχώρησεν μετὰ βεβαρημένην καρδίαν, μὴ γνωρίζων ἂν θὰ ἐπρόφθαεν νὰ ἴδῃ τὴν προσφιλῆ του Κλαυδίαν ἐτι ζῶσαν. Ἀφ' ἑτέρου ἡ Κορνηλία καὶ ἡ Βαλερία ἐκλαίον, σκεπτόμεναι ὅτι ἐκτὸς τοῦ κινδύνου, ὃν διέτρεχεν ἡ ζωὴ τῆς Κλαυδίας, ὑπῆρχε καὶ κίνδυνος διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ Βεργίνιου, διότι ἐπίστρεφεν εἰς τὴν Ρώμην κατ' ἡν ἐποχὴν αἱ μiasματικαὶ αὔραι τῶν Πικτιῶνα λεγομένων ἐλῶν, παρὰ τὸν Τίβεριν, ἐκόμιζον πυρετοὺς καὶ θάνατον εἰς τὴν κοσμοκράτειραν πόλιν. Ὅθεν ὅλοι οἱ εὐκατάστατοι Ῥωμαῖοι ἀνεχώρουν ἐκ τῆς πόλεως κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, ἀποσυρόμενοι εἰς τὴν Πομπηίαν, εἰς τὸ Ἡράκλειον καὶ εἰς ἄλλας ἐξοχὰς, μόνον δὲ οἱ πενίστεροι πολῖται καὶ ἐκείνοι, οἵτινες ἠναγκάζοντο εἶτε ἐκ τῶν καθηκόντων των, εἶτε ἐξ ἀπροόπτων περιστάσεων, ἔμενον εἰς τὴν πόλιν.

Ἐπὶ τέλος ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ, παρηγορηθεῖσαι κάπως ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ὅτι οἱ θεοί, εἰς οὓς πάντοτε εἶχε μείνει πιστὴ ἡ οἰκογένειά των, ἤθελον εὐσπλαγχνισθῆ αὐτὰς εἰς τὴν παροῦσαν δεινὴν περίστασιν, ἐθυσίασαν εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ὑγείας, ὃ δὲ Ἀνίκητος ἔκαμε ταχείας προετοιμασίας, ὅπως ἀναχωρήσωσιν ἀμέσως μετὰ τὴν Αὐτοκρατορικὴν συνοδείαν.

Ἡ Φουλτία πολὺ ἐξεπλάγη καὶ ἐξωργίσθη συνάμα, ὅταν ἡ Μύρτις ἔλαβε παρὰ τῆς Βαλερίας διαταγὰς νὰ ἔτοιμασθῇ νὰ ὑπάγῃ μαζὺ τῆς εἰς τοὺς Δελφούς, αὐτὴ δὲ νὰ μείνῃ ὀπίσω. Ἡ Βα-

λερία όμως όχι μόνον είχε βαρυνθῆ τὰς κολακείας τῆς Φουλβίας, ἀλλὰ καὶ ἐβλεπεν ὅτι αὐτὴ δὲν εἶχε οὐδὲ τὸ πολλοστομῶριον τῆς καλαισθησίας τῆς Μύρτιδος.

Ἀπὸ ἐδῶκε τὰς διαταγὰς ταύτας ἡ Βαλερία μετέβη, κατὰ τὴν συνθήειάν της, εἰς τὸ ἀγαλμα τῆς Φλώρας, τὸ ὁποῖον ἴστατο εἰς τὸ ἄτριον. Μὴ ἐκπληξὴν της ὅμως εἶδεν ὅτι τὸ ἀγαλμα δὲν ἦτο ἰστολισμένον μὲ νέα ἄνθη τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ ἀκόμη ἔφερε τὰ μεμαραμένα τῆς χθές. Ἡ καθημερινὴ ἀλλαγὴ τῶν ἀνθῶν τούτων ἦτο ἀνατεθειμένη εἰς τὴν Μύρτιδα καὶ οὐδέποτε μέχρι τοῦδε εἶχε παραμεληθῆ.

—Τί εἶναι τοῦτο, Φελίκιτα; ἀνέκραξεν ἡ Βαλερία εἰς μιαν γραιάν δούλην, ἣτις διήρχετο ἐκείθεν τὴν στιγμήν ἐκείνην φώναζε τὴν Μύρτιν νὰ ἔλθῃ ἐδῶ ἀμέσως!

—Βεβαίως, κυρία μου, θὰ τὸ ἐλησμόνησεν ἡ κόρη μὲ ὄλην τὴν σύγχυσιν καὶ τὴν ταραχὴν, τὴν ὁποίαν εἶχομεν σήμερον τὸ πρωῖ, ἀπεκρίθη ἡ Φελίκιτα, θέλουσα νὰ δικαιολογήσῃ τὴν Μύρτιν, διὰ τὴν ὁποίαν μόνη αὐτὴ ἐκ τῶν ἄλλων δούλων ἠσθάνετο συμπάθειαν.

—Ἄλλ' οἱ θεοὶ πρέπει νὰ ἦναι ἡ πρώτη μας φροντίς, ἀπακρίθη ἡ Βαλερία, τώρα μάλιστα ὅπου εἴμεθα εἰς στενοχωρίαν. Εἰπέ της νὰ ἔλθῃ ἀμέσως.

Ἡ Μύρτις προσῆλθε τρέμουσα ὄχι μόνον τὴν ὀργὴν τῆς κυρίας της, ἀλλὰ καὶ τὴν δυσἀρεσκίαν τῆς θεᾶς, τὴν ὁποίαν πράγματι ἐκ προμελέτης εἶχε παραμελήσει, καὶ οὐχὶ ἐκ λησμονησίας. Εἶχε μὲν ἀρχίσει νὰ συλλογίζεται περὶ τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου Θεοῦ τῶν Χριστιανῶν, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο διὰ μᾶς νὰ παραιτήσῃ τὴν πίστιν της εἰς τοὺς θεοὺς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας εἶχε λατρεύσει. Ἡ Βαλερία, βλέπουσα τὸν τρόμον καὶ τὴν ἀμηχανίαν τῆς κόρης, μετεμελήθη καὶ δὲν τὴν ἐπέπληξε τόσο ἀυστηρῶς.

—Βλέπω ὅτι συναισθάνεσαι τὸ σφάλμα σου, Μύρτι, καὶ βεβαίως ἡ μεγάλη μας Φλώρα θὰ σὲ συγχωρήσῃ ὅπως σὲ συγχωρῶ καὶ ἐγώ, ἀλλὰ νὰ μὴ τὸ ἐπαναλάβῃς πλέον, ἄλλως...

—Εἰς τὴν ἀόριστον ταύτην ἀπειλήν ἡ Μύρτις ἀνετριχίασε. Πήγαινε τώρα, ἐξηκολούθησεν ἡ Βαλερία; νὰ κόψῃς νέα ἄνθη, ἐγὼ δὲ θὰ ἀφαιρέσω αὐτὰ τὰ μεμαραμένα. Καὶ ταῦτα εἰπούσα, ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ ἀγάλματος, καὶ ἤρχισε νὰ ἀφαιρῇ τὰ ξηρὰ ἄνθη; ἡ δὲ Μύρτις ἔτρεξεν εἰς τὸν κῆπον καὶ μὲ τρέμουσαν χεῖρα ἔκοψεν ὅ,τι εὗρισκε πρόχειρον, χωρὶς νὰ προσέχῃ τί ἔκοπτε. Τὰ δάκρυά της ἔρρευον κρουνηδόν, διότι ἐσυλλο-

γίζετο ὅτι διὰ τῆς πράξεως ταύτης δυσπρέστει τὸν μέγαν ἐκείνον Θεόν, καὶ ἐφοβεῖτο μήπως οὗτος τὴν ἐκδικηθῆ, κακοποιῶν τὸν ἀδελφόν της!

Ἄλλ' ἐνθυμηθεῖσα ὅτι ἡ κυρία της τὴν περιέμενεν εἰς τὸ ἄτριον, συνέλεξε τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα εἶχε κόψει, καὶ ἔσπευσεν ἐκεῖ.

Ἡ Βαλερία συναφρωώθη, ὅταν τὰ εἶδε, καὶ μὲ αὐστηρότητα τὴν ἐπέπληξεν εἰπούσα, Εἶσαι πολὺ ἀπρόσεκτος σήμερον, Μύρτι! Κύνταξε! οὐδὲ ἐν καλὸν ἄνθος εἶναι ἐδῶ! Συνέλεξες τὰ πλέον μηδαμινὰ καὶ ἀνάξια ὅπου ὑπάρχουν εἰς τὸν κῆπον. Πήγαινε νὰ κόψῃς τὰ καλλίτερα ἀμέσως, καὶ εἶθε ἡ θεὰ νὰ μᾶς ἐσπλαγχνισθῆ!

Ὀλίγην ὥραν μετὰ ταῦτα ἡ Κορνηλία καὶ ἡ Βαλερία μὲ τὴν συνοδείαν τῶν ἐξεκίνησαν ὅπως συναντήσωσι τοὺς Αὐτοκρατορικοὺς ἀγγελιαφόρους ἐξωθὶ τῆς πόλεως ἐπὶ τῆς Ἰερᾶς ὁδοῦ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΚΟΡΗ

Πόση αὔρα! Πόση δρόσος!
Ἐαπλωμένος ἴσχιος πόσος!
Τὶ γλυκεῖα μυρωδιά!
Ἄχ! Μοῦ ἔρχεται νὰ τρέξω
Ἐπάνω, κάτω, μέσα, ἔξω,
Ἄνὰ τὰ βάλω ἴσθιν καρδιά.

Τὶ ὄρατα τὰ χορτάρια!
Τὶ δροσάτα τὰ λιθάρια!
Τὶ εὐχάριστος ζωὴ!
Τὶ λαμπρὰ τὰ κοτσιφάρια
Τὰ κανάρια τ' ἀηδονάκια
Κελεβοῦν πρῶτ' πρῶτ'!

Κοριτσάκια μου ἔμπνητε,
Τὸν Θεὸ μας νὰ ὑμνήτε,
Ἐοῦ σὰς ἔπλασε καλά.
Σηκωθῆτε—τόσα ὄρα
Σὰς χαρίζει κάθε ὄρα,
Ἐάν τ' ἀστρούλια μας πολλά.

Κόρη σῆνω,—σένα εἶνε
Τριαντάφυλλα μυρσίναι
Δάφναι κρῖναι καὶ κισσοί.
Σῆνω, κδομος μυροδόλος
Ἐχει ἔμπνησει βλος,
Καὶ κοιμᾶσ' ἀκόμη σὺ;

Ἡ καμύλαι κοκκινίζουν,
Ἡ γαρνιτούσαι σοῦ μυρίζουν,
Κύντα, κύτα μυρωδιάς!
Ἐλα, κ' ἔχουν βλα μέλι
Ἐλα, κόψε μὴ σὲ μέλει,
Νὰ γεμίσης δυὸ ποδιαίς.

Εἰς τὰ δύο της χειλάκκx
Δὲν πλαγιάζουνε πουλάκκx!
Ὅμως εἶναι ἰσάνῃφωλλῃ.

Νίπτεται, *καὶ γονατίζει,
Καὶ τὴν προσευχὴ ἀρχίζει
Νὰ προσέξη μὲ χαρά.

Μία καλὴ κόρη.

Ποῦ πλαγιάζουν ὀμφοδίας,
Κ' ἐξοπνοῦνε εὐλογίας,
Καὶ γὰρ εἰ μὲ μὰ φίλῃ.

Αὐτὴ ἔειπε: πῶς νὰ ζήσῃ
Τὸ πρῶτ' καθὼς εὐκνήσῃ,
Καὶ φορέσῃ καθαρά,

Κι' ἄμα ἔκῃ τὴν προσευχὴν της,
Τότε τρώει τὸ φῶμί της,
Καὶ μὲ μία κηδησιὰ
Κάτω ἔβρισκεται σὸ κῆπο
Δίχως βρόντο, δίχως κτύπο,
Ἐτοιμὴ γιὰ ποτισιὰ.

Σπείρει, σπάψει καὶ σκαλίξει,
Βοτανίζει, καὶ ποτίζει
Μὲ τὰ κρύα τὰ νερά'
Ἐκαμπίζει μαρουλάκια,
Καὶ δεξιάζει σταφυλλάκια
Καὶ δουλεύει στὰ γερὰ.

Καὶ τὸ φαγητὸ οὐν φέρη,
Καὶ ὄϊν κῆ τὸ μωσημέρι
Μὲ τί τραπο θὰ ψηθῆ,
Ἐπιστρέφει, γονατίζει
Εἰς τὸν κῆπο τῆς καὶ ἀρχίζει
Πάλι νὰ προσευχηθῆ.

Ἦμνος ἐσπερινός.

Καὶ δουλεύει μὲ χαρὰ τῆς,
Νὰ φυλάξῃ τὴν ὑγιά τῆς,
Γιὰ τὰ γένη δύνατή.
Βγάλει πέτραι, τρέει μῆλα,
Κάνει φράγαι, κόβει ξύλα,
Καὶ στὰ χόρτα δὲν πατέ?

Κὶ ἀπὸ τῆ χαρὰ τῆς κλαίει,
Ἐ' εἰς τὴν προσευχὴ τῆς λέει,
«Πάτερ μου σ' εὐχαριστῶ,
«Ποῦ μοῦ ἔδωκας μητέρα,
«Ἀδελφὸ, γαριῶ, πατέρα,
«Καὶ τοῦ μ' ἔκομας σωτὸ.

•Ποῦ ἀνοίγεις τὰ οὐράνια,
•Καὶ μοῦ κλέμεις τὰ στεράνια
•Ποῦ χαρίζῃ τῆς μαμας.
•Ποῦ τῇ γῇ καταποτίζεις,
•Καὶ θερμαίνεις, καὶ πλουτίζεις
•Τῇ φτωχολογίᾳ κ' ἡμᾶς.»

•Σὺ, ποῦ μ' ἔβλεπες τὰ φρούτα,
•Τὰ λαμπρὰ λουλούδια τούτα,
•Καὶ ἀκόμη τῇ ζωῇ,
•Στείλε μί ἐν σου μένον νύμφα
•Τὸ Πανάγιόν σου Πνεῦμα
•Κ' εἰς ἐμὲ πρῶτ', πρῶτ'.

•Σὲ παρακαλῶ νὰ λούσης
•Τὸ κηπάκι, καὶ ν' ἀκούσῃς
•Ταῖς μικραῖς μου προσευχαῖς
•Νὰ ἔκνησῃ ἡ μαμά μου,
•Καὶ, σὰν τὰ κουκιά τῆς ἔμμου,
•Νὰ μοῦ δώσῃ ταῖς ἐνυάλαις

ΜΑΡΙΑ ΚΕΝΤΟΥΡΗ:

Ἐν Πειραιῖ 13 Ἀπριλοῦ 1890

ΥΜΝΟΣ ΒΕΣΠΕΡΙΝΟΣ.

1. Ἦδη τὰ σκοτὶα τῆς νυκτός
Καλύπτουσι τὸν οὐρανόν,
Καὶ ὡς μ' ἐθύλαξ' ὁ Θεός,
Ἄς ψάλω τὸν ἑσπερινόν.
2. Εἰς πᾶσαν ὄραν θεωρῶ
Τὴν εὐσπλαγχτιαν τοῦ Θεοῦ,
Καὶ φεῦ! μὲ ἐντροπὴν θρονῶ
Τ' ἀχάριστον ἔμοῦ αὐτοῦ.
6. Ἡ μὲν ζωὴ μου προχωρεῖ
Μὲ λάθρα καθημερινῶς,
Ἄλλ' ὁ Θεός μὲ συγχωρεῖ
Τ' ἀπαλείφει ὁ σταυρός.
4. Ἴδου κοιμῶμαι γαλινῶς,
Οἱ ἄγγελοι θὰ ἀγρυπνοῦν,
Καὶ εἰς τὰ σκοτὶα τῆς νυκτός,
Θὰ μὲ φυλάττουν καὶ φρουροῦν.

ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΑΝΝΗ Η ΙΣΤΟΡΙΑ.

Ὁ Μπαρμπα Γιάννης ἦτο γνωστός εἰς ὅλην τὴν περίχωρον διὰ τὸ γλυκὺ καὶ πράον τοῦ χαρακτῆρος του καὶ ἰδίως διὰ τὴν ἀγάπην καὶ συμπάθειαν, τὰ ὅποια ἐδειχνεν εἰς τὰ παιδιά, φιλεῶν αὐτὰ συχνὰ μὲ ὀπωρικὰ ἀπὸ τὸν κῆπόν του, διότι εἶχεν ἐκτεταμένον περιβόλι, εἰς τὸ ὅποιον ἐκαλλιεργούσε διάφορα ὀπωροφόρα δέν-

δρα. Τόσον δὲ προσείλκυε τὰ παιδιά διὰ τῶν τρόπων καὶ τῶν δώρων του, ὥστε ἐβλεπέ τις πᾶσαν ἡμέραν πολλὰ παιδιά νὰ καθήνται τρυγύρω του, καὶ ἂν ἦτο κανὲν πολὺ μικρὸν εἰς τὰ γόνατά του, καὶ νὰ τὸν ἀκροάζωνται διηγοῦμενον διαφόρους ἱστορίας καὶ ἀνέκδοτα τῆς ζωῆς του, ἢ ὅποια ἦτο μακρὰ, διότι ἦτο 105 ἐτῶν, καὶ ποικίλη, διότι εἶχε περιηγηθῆ ὡς καύτης ὅλα σχεδὸν τὰ μέρη τῆς γῆς.

Μίαν ἡμέραν τὰ παιδιά ἀπεφάσισαν νὰ τὸν παρακαλίσουν νὰ τοὺς εἴπῃ καμμίαν ἱστορίαν τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, ἐξέλεξαν δὲ πρὸς τοῦτο ὡς καταλληλότερον τὸν Ἀχιλλέα Μυιγοπράστην, ὅστις ἐπὶ κεφαλῆς τῶν συντρόφων του ἦλθε καὶ ἐκάθησε πλησίον τοῦ γέροντος, καὶ ἀφοῦ ἐφίλησε τὴν χεῖρά του, «Δὲν θὰ μᾶς πῆς Μπαρμπα Γιάννη, εἶπέ, κανὲν ἀπὸ τὰ ἀνέκδοτα τῆς παιδικῆς ἡλικίας σου; Καμμίαν ἀπὸ ταῖς τρέλαις σου ταῖς παιδικαῖς; ἢ εἰς τὸν καιρὸν σου τὰ παιδιά δὲν ἔκαμνον ταῖς τρέλαις ποῦ κάμνομεν ἡμεῖς τώρα;»

Εὐχαρίστως, τέκνον μου, θὰ σᾶς εἴπω μίαν, ἢ ὅποια μὲ ἐκόστισε πολὺ, καὶ πιστεύω ὅτι θὰ ἀρέσῃ καὶ θὰ ὠφελήσῃ καὶ σᾶς, εἰάν θέλετε νὰ προσέξετε εἰς αὐτήν. Θὰ σᾶς τὴν διηγηθῶ δὲ μεθαύριο ὅπου εἶναι ἑορτῆ καὶ θὰ ἦσθε ἐλεύθεροι ἀπὸ τὸ σχολεῖον.

Εἰς τὸ ἀκουσμα τοῦτο τὰ παιδιά ἤρχισαν νὰ σκιρτοῦν ἀπὸ τὴν χαρὰν των καὶ ἀφοῦ εὐχαρίστησαν τὸν Μπαρμπα Γιάννην, ἀνεχώρησαν ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ ἀνήγγελλον εἰς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῶν τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ ταύτην.

Κατὰ τὴν ἑορθεῖσαν ἡμέραν πλῆθος παιδιῶν ἐπλήρωσε τὸν διάδρομον τῆς οἰκίας τοῦ Μπαρμπα Γιάννη, διότι ὁ λόγος διεδόθη, ὅτι εἶχε μίαν ὠραίαν ἱστορίαν νὰ τοὺς διηγηθῆ, καὶ ἐκάθησαν ἀτενίζοντα εἰς τὸ πρόσωπόν του μὲ πολλὴν προσοχὴν ἔτοιμα νὰ ἀκούσουν πᾶσαν λέξιν, ἢ ὅποια θὰ ἐξήρχετο ἐκ τοῦ στόματός του. Τέλος ὁ Μπαρμπα Γιάννης ἤρχισεν ὡς εἶπε—

«Πρὸ 90 περίπου ἐτῶν ἤμουν μικρὸν παιδίον ὡς ἐν ἀπὸ σᾶς, ἀλλὰ πολὺ ἀνήσυχον, ἀτακτον καὶ κακόν. Ἐνομίζον ὅτι ἦτο παληκαριὰ νὰ ἦμαι τραχὺς καὶ παραχοποῖός καὶ νὰ μὴ μὲ μέλη διὰ κανένα, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ εὐχαριστῶ τὸν ἑαυτόν μου καὶ τίποτε ἄλλο. Ἐγνώριζον ὅτι οἱ γονεῖς μου θὰ ἔλυποντο, εἰάν ἤξευρον μὲ ποίους συντρόφους συνανεστρεφόμην, ἐνῶ ἐγὼ εὐχαριστούμην μὲ τὰς παρατόλμους πράξεις των καὶ τὰς μαωρὰς συνομιλίαις των.

«Μίαν ἡμέραν τὴν ὅποιαν ἐνθυμούμαι κατ' ἐξο-

χὴν, διότι ἐμελλε νὰ ἴναι ἡ ἀρχὴ εὐχαρίστου διασκέδασης δι' ἐμέ, ἐπαιζα μὲ ἄλλα παιδιὰ εἰς ἓν λειβάδιον, πλησίον, τοῦ ὁποίου ἦτο ἡ καλύβη μιᾶς πτωχῆς γραίας, Ἄννας καλουμένης, τὴν ὁποίαν συχνὰ ἐπειράζαμεν. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς ἓκ τῶν συντρόφων μου ἐπῆγε κρυφίως καὶ ἐκύτταξεν ἀπὸ τὸ παραθύρον τῆς, μὰς ἔφερε δὲ τὴν εἰδησιν, ὅτι ἡ γραία ἐκοιμᾶτο εἰς τὴν καθέκλαν τῆς καὶ ἰπρότεινε νὰ τὴν ἐξαφνίσωμεν βίπτοντες χαλίκια εἰς τὸ παραθύρον τῆς. Ἡ πρότασις ἐγένετο ἀποδεκτὴ καὶ ὄλα τὰ παιδιὰ ἐπρομηθεύθημεν μὲ χαλίκια, ἐγὼ δὲ τολμηρότερος τῶν ἄλλων ἐσφενδόνισα τὰ ἰδικά μου μὲ τὴσιν βίαν κατὰ τοῦ παραθύρου, ὥστε συντρίβῃ ἐν τῶν γυαλιῶν του. Ὁ σκοπὸς μας δὲν ἦτο νὰ κάμωμεν ζημίαν, ἀλλ' ἀπλῶς κρότον διὰ νὰ τρομάξωμεν τὴν γραίαν, ἀλλὰ τὸ κακὸν ἔγεινε καὶ ἡμεῖς τρομασμένοι διεσκορπίσθημεν διὰ νὰ μὴ φανερωθῶμεν ὅτι ἐσκάσαμεν τὸ γυαλί.

Τὸ ἐσπέρας ἤκουσα τὸν πατέρα μου νὰ λέγῃ ὅτι ἦτο πολὺ ψύχος καὶ ὅτι οἱ πτωχοί, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον παρὰ ὀλίγην φωτιάν καὶ ὄχι καλῶς προφυλαγμένας οἰκίας, θὰ ὑπέφερον ἀπὸ τὸ ψύχος, καὶ ἡ συνειδήσις μου μὲ ἔτυφεν ἐνθυμηθεὶς ὅτι ἐξέσθηκα τὴν πτωχὴν ἐκείνην γραίαν εἰς τὸ ψύχος τῆσιν κτὸς διὰ τῆς θραύσεως ἐνὸς τῶν γυαλιῶν τοῦ παραθύρου τῆς, διῆλθον δὲ κακὴν νύκτα ἔνεκα τούτου.

Ἐτὴν ἀκόλουθον ἡμέραν πρῶτ' ἐσηκώθη καὶ διευθύνθη εἰς τὴν καλύβην τῆς γραίας ἀποφασισμένος νὰ μάθω τί ἀπέγεινε ἰδὼν δὲ μικρὸν κοράσιον ἐξερχόμενον ἐκ τῆς καλύβης, τὸ ἐπλησίασα καὶ μὲ τρόπον ἀθῶον ἠρώτησα, «πῶς συνέβη νὰ ἴναι σπασμένον τὸ γυαλί ἐκεῖνο;»

Ἐκάποιον σκληρὸν καὶ κακὸν παιδίον τὸ ἐσπασε γῆς, εἶπε τὸ κοράσιον, ἡ δὲ γραία Ἄννα ἐκρυολόγησεν ἔνεκα τούτου καὶ εἶναι ἀσθενής, ἡ δὲ μήτηρ μου ἐκόλλησε τὸ χαρτίον ἐκεῖνο, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ ψύχος ἀπὸ τὸ νὰ εἰσέρχεται εἰς τὴν καλύβην, τῆς ἔφερα δὲ ὀλίγον ζωμὸν νὰ φάγῃ, διὰ νὰ ζεσταθῇ.

Ἐοἱ λόγοι τῆς κορασίδος εἰσέδυσαν μέχρι τῆς καρδίας μου καὶ μὲ ἔκαμαν νὰ αἰσθανθῶ τὸ μέγα κακόν, τὸ ὁποῖον εἶχον κάμει εἰς τὴν πτωχὴν ἐκείνην γραίαν, ἐνῶ δὲ ἐσυλλογιζόμενη περὶ τοῦ ἀποτελέσματος παρετήρησα ὅτι τὸ χαρτίον, τὸ ὁποῖον ἦτο κολλημένον εἰς τὸ μέρος τοῦ γυαλιοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχε σπάσει, ἔφερε τὴν ἐξῆς φράσιν μὲ μεγάλα γράμματα κόκκινα, «ὁ Θεὸς μὲ βλέπει,» ἐγνώρισά δὲ ἀμέσως, ὅτι ἦτο ἰδάφιον ἐκ τῆς Γραφῆς, καὶ ἀφοῦ τὸ ἀνέγνωσα ἐκνευρωμένη, ἀνεχώρησα λυπούμενος διὰ τὴν κακίαν μου.

«Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἐτελείωσεν ἕως ἐδῶ» Ἐπέστρεψα εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, ἀλλ' εἰς τὸ μέσον τῶν μαθημάτων καὶ τῶν παιγνιδίων μου, ἐξηκολούθουν νὰ βλέπω τὸ ἰδάφιον ἐκεῖνο μὲ τὰ κόκκινα γράμματα, «ὁ Θεὸς μὲ βλέπει,» καὶ ἐσυλλογιζόμενη σὰν τί νὰ ἐστοχάζετο ἀρὰ γε ὁ Θεὸς δι' ἐμέ;

Ἐεἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν ἐβασίλευον ἡ εἰρήνη καὶ ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία καὶ ὁμοῦ ἐγὼ δὲν ἐφροντίζον δι' ἄλλο τι εἰμὴ διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ἀδιαφορῶν ἂν διὰ τοῦτο ὑπέφερον ἄλλος τις καὶ ποῖος ἦτο αὐτός.

Ἐἔχον πράξει μεγάλας ἀνοησίας καὶ μεταχειρισθῆ πολὺ κακὴν γλώσσαν, καὶ βάλει εἰς πρᾶξιν πολὺ ἀσταῖα καὶ μωρὰ τεχνάσματα κατ' ἄλλων, χωρὶς νὰ συλλογιθῶ ὅτι ὁ Θεὸς μὲ ἔβλεπεν. Ἐφανταζόμενη ὅτι ἦτο πολὺ μακρὰν εἰς τὸν οὐρανόν, μὴ φροντίζων περὶ τῶν παιγνιδίων, τῶν πράξεων ἢ τῶν λόγων μου, ἀλλὰ τότε ἤρχισα νὰ αἰσχύνωμαι, καὶ νὰ σκέπτομαι ὅτι ἂν ὁ Θεὸς ἤκουσε καὶ εἶδεν ὄλα ὅσα ἔπραξα καὶ εἶπον, βεβαίως θὰ ἐσχημάτισε πολὺ κακὴν ἰδέαν περὶ ἐμοῦ!

ἘἩ μήτηρ μου ἤκουσεν ὅτι ἡ γραία Ἄννα ἦτο πολὺ βαρεῖά, καὶ εἶπεν εἰς τὸν πατέρα μου εἰς τὴν τράπεζαν τὸ μεσημέρι ὅτι κάποιον πονηρὸν παιδίον εἶχε βίψει πέτρας καὶ σπάσει τὸ γυαλί τοῦ παραθύρου τῆς. Ἐκαθήμην ἡσυχος, ἐνῶ συνωμίλου περὶ τούτου, ἀλλὰ ἤσθανόμενη τὸν ἑαυτὸν μου τὸσον ἄθλιον, ὥστε ἐπὶ τέλους ἀνέκραξα, «ὦ! μήτηρ, ἐγὼ τὸ ἔπραξα, λυπούμαι δὲ πολὺ τώρα δι' αὐτό.

— *Στ' Ἰωάννη* ἐξεφώνησεν ἡ μήτηρ μου. *Στ'* Δὲν πιστεύω ὅτι ὁ υἱὸς μου ἔπραξέ ποτε τοιοῦτον ποταπὸν πρᾶγμα! Ἄν πράγματι σὺ ἔπραξες τούτο, σηκώθητι ἀμέσως καὶ πήγαινε εἰς τὴν γραίαν καὶ εἰπέ τῆς πόσον λυπῆσαι δι' αὐτό! Ἐντρέπομαι, Ἰωάννη, διὰ σέ; Ἐτομασσοῦ, εἶναι καιρὸς διὰ τὸ σχολεῖον, καθ' ὁδὸν δὲ ἤμπορεῖς νὰ σταθῆς εἰς τὴν καλύβην τῆς γραίας καὶ νὰ τῆς ζητήσης συγχώρησιν.

Ἐσηκώθη μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ πράξω ὅ,τι ἡ μήτηρ μου μὲ διάταξε καὶ διευθύνθη κατ' εὐθείαν εἰς τῆς γραίας τὴν καλύβην. Ἐκτύπησα τὴν θύραν τρέμων ἐξ ἐντροπῆς, καὶ ὅταν ἤκουσα τὴν ἀσθενῆ φωνὴν τῆς νὰ εἶπῃ, «εἰσελθε,» ἤνοιξα τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθον. Ἡ γραία Ἄννα ἐκάθητο εἰς μίαν ἔδραν τυλιγμένη εἰς ἓν σάλιον, ἐγὼ δὲ, χωρὶς νὰ τὴν καλημερίσω, ἐπῆγα κατ' εὐθείαν εἰς αὐτὴν καὶ γονατίσας πλησίον τῆς, καὶ λαβὼν τὴν ψυχρὰν χεῖρά τῆς, εἶπον μὲ λυγμούς, «Συγχώρησόν μοι, κυρούλα, διότι, ἐγὼ ἔσπασα τὸ γυαλί τοῦ παραθύρου σου, πιστεύω δέ, ὅτι

ὅταν θὰ μοι ἐμελλε ποσῶς διὰ τοῦτο, ἂν μὴ ἀνεγίνωσκον τὸ ἐδάφιον, τὸ ὁποῖον ἦτο εἰς τὸ χαρτί, τὸ κολληθὲν εἰς τὸ σπασθὲν γυαλίον! Ποῖος τὸ ἐκόλλησεν ἐκεῖ, κυροῦλα;

— Σὲ συγχωρῶ ἐκ καρδίας, τέκνον μου, εἶπεν ἡ γραία, δακρῦουσα, ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωρίζης, ὅτι τὸ κακὸν δὲν συνίσταται εἰς τὸ θραυσθὲν γυαλί, ἀλλ' εἰς τὴν καρδίαν ἐκείνου, ὅστις τὸ ἔσπασε.

— Τὸ γνωρίζω τώρα, κυροῦλα, ὅτι ἂν ἡ καρδία μου δὲν ἦτο πονηρά, δὲν θὰ ἔπραττον πονηρὰ πράγματα, χωρὶς νὰ συλλογισθῶ τὸν Θεόν.

— Ἄχ, ἐπρόσθεσεν ἡ γραία, ἂν ἡ καρδία ἦναι ὀρθή, ὅλαι αἱ πράξεις θὰ ἦναι ὀρθαί ἐπίσης. Ὅθεν σὲ συμβουλεύω νὰ ζητήσης παρὰ Θεοῦ νὰ μεταβάλλῃ τὴν καρδίαν σου, νὰ κάμῃ αὐτὴν ὀρθὴν καὶ τότε ὅλα τὰ ἄλλα θὰ ἔχουν καλῶς.

— Θὰ τὸ κάμω, κυροῦλα, καὶ σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν συγχώρησιν καὶ τὴν καλὴν συμβουλήν σου. Ταῦτα εἰπὼν ἀνεχώρησα ἀνακουφισμένος. Τὸ ἑσπέρας μετὰ τὸν δείπνον, ὁ πατὴρ ἀνέγνωσε τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο ἐδάφιον, «Ὁ Θεὸς τόσον ἠγάπησε τὸν κόσμον, ὥστε ἔδωκε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ, ὥστε πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν νὰ μὴ χάνεται, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον.» ἐγὼ δὲ καλονυκτίσας τοὺς γονεῖς μου μετέβην εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ γονατίσας προσευχήθην εἰς τὸν Θεὸν νὰ μοι δώσῃ νέαν καρδίαν, αὐτὸς δ' εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς μου, καὶ ἔκτοτε ἔγεινα εὐτυχέστερον παιδίον, καὶ μέχρι τοῦδε δὲν ἔπαυσα νὰ ἐνθυμούμαι τὸ ἡπτόν, «Ὁ Θεὸς μὲ βλέπει,» καὶ οὕτως ἐσώθην ἀπὸ πολλὰς ἀμαρτίας, εἰς τὰς ὁποίας ἄλλως θὰ ἔπιπτον.

Τὴν γραίαν Ἄνναν ἐπισκέφθην ἔκτοτε πολλάκις καὶ εὐχαριστοῦμαι νὰ ἀκούω αὐτὴν ὁμιλοῦσαν περὶ τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ, ὅσα δὲ περισσότερο ἐμάνθανον περὶ αὐτοῦ, τόσον περισσότερο τὸν ἠγάπων, καὶ τώρα δὲ εἰς τὰ γηρατεῖα μου ἀγαπῶ αὐτὸν περισσότερο καὶ δὲν βλέπω τὴν ὥραν, καθ' ἣν θὰ μὲ καλέσῃ νὰ ὑπάγω νὰ τῷ προσφέρω τὴν λατρείαν μου καὶ τὴν ἀγάπην μου εἰς τὸν οὐρανόν.

Καὶ τώρα, τέκνα μου, ἂν θέλετε νὰ προφυλαχθῆτε ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν, μὴ λησμονήτε ὅτι ὁ Θεὸς σᾶς βλέπει καὶ σᾶς ἀκούει, καὶ θὰ σᾶς εὐλογῇ, ἐὰν ὑπακούετε εἰς τὸ Εὐαγγέλιόν του.

ΒΥΘΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Τρομερὰ ἀλήθεια.

— Ἡ Σιθρία εἶναι χώρα ἀπέραντος παγετώδης τὸ πλεῖστον τοῦ ἔτους καὶ χρησιμεῖν ὡς τόπος ἐξορίας διὰ τοὺς πολιτικούς κυρίως καὶ ἄλλους βαρυντικούς καταδίκους.

Ἡ πόλις Τόμσκ εἶναι ὁ κεντρικὸς σταθμὸς τῶν ἐξορίστων, ἔχει δὲ φυλακὴν χωροῦσαν 765 πρόσωπα, ἀναλογισθῶν δὲ ἕκαστον ἄτομον 4, 8)00 κυβικῶν μέτρων ἀέρος. Ἡ φυλακὴ αὕτη διαιρεῖται εἰς δύο μέρη καὶ εἰς μὲν τὸ μεγαλύτερον ἐνδαισιτῶνται οἱ ὕψις, 490 τὸν ἀριθμὸν, εἰς δὲ τὸ μικρότερον, 275 οἰσθενεῖς.

Ἄλλ' ὁ ἀριθ. τῶν ἐξορίστων, οἵτινες ἔφθασαν εἰς Τόμσκ τὸ 1886 ἦτο 16,184, ἐξ ὧν μόνον 14,886 μετεφέρθησαν εἰς ἄλλα μέρη οἱ δὲ λοιποὶ ἔμειναν ἐν Τόμσκ, ἐν τῇ ἐν λόγῳ φυλακῇ!

Τὸ 1887 ἔφθασαν ἐκεῖ 14,274, τὸ 1887 15,074 καὶ τὸ 1889 μέχρι Σεπτεμβρίου ὑπὲρ τοὺς 12,000. Ἐκ τοῦ ὅλκου τούτου ἀριθμοῦ μόνον 34,000 μετεφέρθησαν εἰς τὸ ἐνδότερον τῆς χώρας, οἱ δὲ λοιποὶ ἔμειναν εἰς Τόμσκ.

Τὸ 1886 ὁ μέσος ἀριθμὸς τῶν καθ' ἑκάστην ἐρχομένων εἰς Τόμσκ ἦτο 1300 περίπου, τὸ 1887, 2700 καὶ τὸ 1888, 3000.

Ὁ μέσος ἀριθμὸς τῶν καθ' ἡμέραν ἀσθενῶν ἦτο τὸ 1886, 394, τὸ 1887, 512 καὶ τὸ 1888, 496, οἱ περισσότεροι δὲ τούτων ἔπαθον ἐκ τυφοειδοῦς πυρετοῦ. Ἡ ἐπίσημος ἔκθεσις λέγει οὕτω δι' ἑλλειψίν χώρας ἑκατοντάδες κλινῶν μὲ ἀσθενεῖς πάσχοντας ἐκ σπουδαίων νοσημάτων ἦσαν ἐκτεθειμένοι εἰς τὸ ὑπαθρον, ἐνῶ τὸ θερμότερον ἰδέκινυε 45 1/2 βαθμοὺς Φαρενχάιτ, δηλ. 12 1/2 ἄνω τοῦ βαθμοῦ, ὅπου τὸ ὕδωρ γίνεται πάχος! Τούτου ἕνεκα ἡ θνησιμότης ἦτο τρομερά. Μόνον ἐκ τῶν φυλακῶν τοῦ Τόμσκ ἀπονήσκον καθ' ἔτος ὑπὲρ τοὺς 400 φυλακισμένους! Εἶναι καιρὸς νομιζομένης Κυβέρνησις τῆς Ρωσσίας νὰ στερῆ τὴν προσοχὴν τῆς εἰς τὰς βαρβαρῆτητας αὐτάς καὶ νὰ ἐξοδεύῃ τὰ χρήματά τῆς πρὸς περιθάλψιν τῶν δυστυχῶν ἐκείνων, καὶ οὐχί εἰς ὄψρα συνιστάμενα εἰς ἄμειρα καὶ κώδωνας ἐκκλησιῶν!

— Γάλα συμπυκνωμένον. Ἡ Ἑλβετία ἐξάγει καθ' ἔτος περὶ τὰς 500,000 κυβικῶν, ἕκαστον τῶν ὁποίων περιέχει 48 τενεκέδες συμπυκνωμένου γάλακτος, ὅσα εἶναι τὸ πρῶτον 15,000 ἀγαλάδων, ἀνηκουσῶν εἰς 250 χωρία, ἀποφέρει δὲ τὸ ὅστω παρασκευαζόμενον γάλα 24,000,000 φραγ! Ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας ἐξάγεται καθ' ἔτος τυρὸς ἀξίας 30,400,000 φρ. Καὶ ὅμως ἡ Ἑλβετία εἶναι ὄρεινὴ καὶ πτωχὴ χώρα!

— Οἰκασκαὶ χρήσεις τῆς ἀμμωνίας. Ὅλγαι σταγόνας ἀμμωνίας εἰς χλωρὸν ὕδωρ μαλακόνουσι καὶ καθαρίζουσι τὸ δέρμα.

— Ἡ πτητικὴ ἀμμωνία ὑσφραινομένη ἀνακουφίζει πολλὰκις σφιδρόν πονοκέφαλον.

— Ἰσα μέρη ἀμμωνίας καὶ τερεβινθίνης ἐξαλείφουσι στίγματα χρώματος ἐπὶ τῶν φορεμάτων, καὶ ὅταν ἀκόμη τὸ χρῶμα ἐγένετο ξηρὸν.

— Φλυνέλλας καὶ ἐν γένει μάλλινα ὑφάσματα ἐμβαπτόμενα εἰς κάδον ὕδατος περιέχοντος ἐν κοχλιάριον τῆς τραπέζης ἀμμωνίας καὶ ὀλίγον σάπωνα, καὶ τριβόμενα ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον, καθίστανται λευκὰ καὶ καθαρὰ χωρὶς νὰ ζαρῶσιν.

— Ἐν κοχλιάριον τοῦ γλυκοῦ ἀμμωνίας καὶ ἐν ὕδατος καθαρῶν χρυσῶ ἢ ἀργυρῶ τζουβατρικά.

— Ἐν ἡ δύο κοχλιάρια τῆς τραπέζης ἀμμωνίας εἰς ἓνα κάδον ὕδατος καθαρίζει τὰ ὑαλιὰ τῶν παραθύρων ἀνευ σάπωνος.

— Τὸ ὑψηλότερον κωδωνοστάσιον τοῦ κόσμου. Εἶναι τὸ τοῦ νέου Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τῆς Οὐλμης ἐν Γερμανίᾳ, ἀποπερατωθὲν τὴν 30 Ἰουνίου 1890 καὶ ἀρχίσαν τὴν 30 Ἰουνίου 1337 ἦτοι ἐντὸς 553 ἐτῶν, ἀλλ' οὐχὶ κατὰ συνέχειαν, διότι μετὰ 130 ἐτῶν ἐργασίαν τὸ ἔργον διεκόπη ἕνεκα τῆς Ἀναμορφώσεως μέχρι τοῦ 1844, ὥστε τὸ βλονῆρον ἐχρειάσθη 176 ἔτη.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῦ λέγεται περὶ τοῦ ἀγρίου βοῦς ὡς ἰσχυροῦ;
2. Ποῦ ὡς κερατίζοντες διὰ τῶν κέρατων του;
3. Ποῦ ὡς ἐρχομένου ὡς θυσία;